

ตามสมบัติหล่อเลี้ยง

ในสมัยสงครามโลกครั้งที่ 2 นั้น พระภิกษุสามเณรและประชาชนทั่วไปต่างประสบความยากลำบากเรื่องอาหารการกิน เกือบทุกประเทศทั่วโลกต่างได้รับความเดือดร้อนจากภาวะข้าวยากหมากแพงขาดแคลนทั้งเครื่องอุปโภคและเครื่องบริโภค แต่ที่น่าแปลกก็คือ วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ยังพอมีภัตตาหารและปัจจัย 4 หล่อเลี้ยงพระภิกษุสามเณร และอุบาสกอุบาสิกาทั่วทั้งวัด

...ตามสมบัติทล่องเลี้ยว...

คุณยายเล่าให้หลวงพ่อฟังว่า ท่านและหมู่คณะ ใช้วิธีนั่งเฉย ๆ ทำใจหยุดนิ่งเป็นสมาธิเรื่อยไป และตามเจ้าภาพและสมบัติมาเลี้ยวพระภิกษุสามเณร พร้อมทั้งอุบาสกอุบาสิกาที่วัดปากน้ำ แล้วจึงเอาบุญที่ได้จากการเลี้ยวพระนี้มาช่วยดลบันดาลให้เจ้าภาพทุกท่านมีแต่ความสุขความเจริญรุ่งเรือง ปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน สามารถผ่านภาวะวิกฤตในช่วงมหาสงครามโลกครั้งที่ 2 ได้ หลวงพ่อเคยถามคุณยายว่าทำอะไรบ้าง ท่านตอบว่า “ก็หยุดนิ่งทบทวิกายไปเยอะแยะ ตามสมบัติไปเชื่อมสายสมบัติ ตามผู้ตามคนอะไรต่าง ๆ ไปตามมา”

แม้ในสมัยสงครามโลกจะมีการทิ้งระเบิดอยู่เป็นประจำ แต่ก็ยังมีผู้เสี่ยงภัยมาทอดผ้าป่าที่วัดปากน้ำ เขาบอกว่าเพียงแค่เอาเรือเอี่ยมจุ่นเปล่า ๆ

ที่ใช้สำหรับบรรทุกข้าวสาร ล่องจากต้นทางในคลอง
แล้วก็ป่าวประกาศมาตลอดทางว่า “จะไปทอดผ้าป่า
ที่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ใครอยากจะมาร่วม มีอะไร
ก็เอามา มีข้าวสารข้าวเปลือกก็เอามา มีผลหมากรากไม้
มีผักผลไม้ก็เอามา” ยังไม่ทันพ้นคลองก็มี
ผู้ร่วมบริจาคสมทบจนเต็มล้นลำเรือ จากนั้นจึงนำมา
ถวายที่วัดปากน้ำ

สำหรับอุบาสิกาแม่ชีที่ไม่ได้ทำวิชาอยู่ใน
โรงงาน แต่รับผิดชอบหน้าที่ในโรงครัว ก็กังวล
อยู่บ้างเมื่อเห็นว่าเสบียงใกล้จะหมดเต็มที มักจะมา
ร้องเรียนต่อพระเดชพระคุณหลวงปู่ว่า “หลวงพ่
เจ้าขา...ข้าวสารหมดเจ้าคะ” พระเดชพระคุณหลวงปู่
รับฟังแล้วก็ตอบว่า “เออ วันนี้ก็มาแล้ว” ว่าแล้ว
ท่านก็นั่งอยู่ที่วัด ซึ่งในขณะนั้นโทรศัพท์มือถือก็ยัง

ไม่มี เป็นไปไม่ได้ที่เจ้าภาพจะโทรมากราบเรียนท่านโดยตรง ท่านเพียงแต่นั่งนิ่งๆ แล้วก็ทราบด้วยตัวของท่านเอง ถึงเวลาก็มีผู้มาทอดผ้าป่า นำเรือมาเทียบที่ทำน้ำของวัดแล้วชนเสบียงเข้าโรงครัว ทำให้วัดปากน้ำไม่ขาดแคลน เป็นเรื่องที่ยืนยันได้ว่า แม้จะเกิดภาวะวิกฤตเศรษฐกิจตกต่ำเพียงใด แต่ถ้าบุคคลมีใจเป็นบุญกุศล ปฏิบัติธรรมะอยู่ตลอดเวลา สั่งสมบุญและธรรมปฏิบัติเรื่อยไป ก็ย่อมสามารถผ่านวิกฤตนั้นไปได้อย่างไม่ยากลำบากนัก

